

## مطالعه مهاجرت‌های داخلی و شناخت قطب‌های مهاجرتی در کشور طی دوره ۹۰-۱۳۸۵

مجری: آقای قربان حسینی

ناظر: دکتر محمود مشفق

مهاجرت‌های داخلی یکی از عوامل پویایی جمعیت در کشور است. مهاجرت‌های داخلی تغییری در تعداد جمعیت یک کشور ایجاد نمی‌کنند و تنها وزن جمعیتی مناطق مختلف آن را تغییر می‌دهند. هدف این پژوهش، مطالعه مهاجرت‌های بین‌استانی و شناخت قطب‌های مهاجرتی در کشور طی دوره ۹۰-۱۳۸۵ می‌باشد. روش تحقیق این مطالعه، تحلیل ثانویه داده‌های مهاجرت سرشماری عمومی نفوس و مسکن سال ۱۳۹۰ است. طی دوره مذکور ۵۵۳۴۶۶۶ نفر محل سکونت خود را ترک کرده و در محلی غیر از محل اقامت قبلی خود ساکن شده‌اند. نتایج نشان می‌دهد نسبت مهاجر به جمعیت در این دوره سرشماری برای کل کشور ۷/۴ نفر بوده است. از کل مهاجران کشور، ۵۶ درصد داخل‌استانی و ۳۶ درصد بین‌استانی بوده‌اند. ۴۴ درصد از کل مهاجران جابه‌جا شده در کشور، به‌ترتیب برای استان‌های تهران، خراسان‌رضوی، اصفهان، فارس و البرز بوده و استان‌های اردبیل، قم، کهگیلویه و بویراحمد، چهارمحال و بختیاری و ایلام دارای کمترین تعداد مهاجر بوده‌اند. حدود ۵۰ درصد از مهاجران خارج شده از استان‌های کشور مربوط به استان‌های تهران، خوزستان، خراسان‌رضوی، فارس، البرز، اصفهان و کرمانشاه می‌باشد. از ۳۱ استان کشور، ۱۳ استان مهاجرپذیر و ۱۸ استان مهاجرفرست بوده‌اند. اکثر مهاجران مرد و در محدوده سنی ۲۹-۱۵ ساله بوده‌اند. در این پژوهش رابطه بین متغیر وابسته میزان خالص مهاجرت و متغیرهای مستقل رشد جمعیت، نرخ بیکاری، میانگین سال‌های تحصیل، جمعیت روستا/شهری و درصد شهرنشینی مورد آزمون قرار گرفت که در نهایت، فقط بین متغیرهای رشد جمعیت و نرخ بیکاری با متغیر وابسته رابطه معنی‌داری به‌دست آمد.